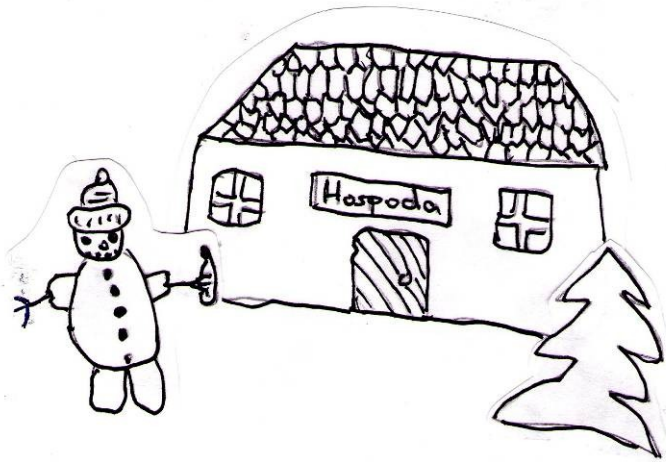
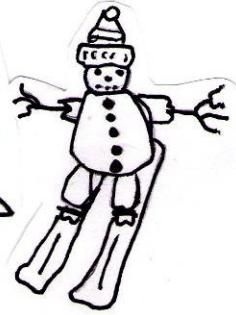

BRASLAVSK

9. ročník/3. číslo, škol. rok 2009/2010

Jak to bylo s Růženkou po svatbě?

Znáte pohádku O šípkové Růžence? Končí jako většina pohádek větou: „A žili šťastně až do smrti.“ Ale jak ten šťastný život vypadal, se v pohádce nedozvíte. Členové kroužku vám o tom povypráví:

Poté, co ji princ vysvobodil, si ji vzal. Asi rok po svatbě se jim narodila dcera, zanedlouho poté další a pak další. Nejstarší se jmenovala Popelka, druhá Sněhurka a třetí Karkulka. Každá šla na internát. Popelka byla trochu mimo a pořád si myslela, že je služka. Šla do služby a potom se vrátila jako manželka prince, který se jí ujal, protože mu její rodiče dovolili postavit si na zámku blázinec.

Podobné věci se staly i Sněhurce. Ta si myslela, že když vyhrála podplacenou miss ČR, že je nejhezčí. Také se jí ujal princ, jehož největší záliba byla patologie.

Karkulka chtěla jít k indiánům, a tak si říkala Červená. Ta si nikoho nevzala, protože potom, co snědla dort, víno, buchtu, košík, vlka, babičku, nohu myslivce (který stačil odskákat pryč) a celou chalupu, měla menší nadváhu – asi 100 nebo 200 kg.

Zatímco byly jejich dcery pryč, rodiče pořádali velké pařby a zkoušeli účinky drog na krysách. Potom oba umřeli na předávkování kakaem a vládu převzal zvolený prezident a království se stalo republikou.

Veronika Pavlíčková, 9. A

Měli spolu tři děti. Jednoho kluka a dvě holky. Kluk se jmenoval Jiří a byl nejstarší, druhá dcera se jmenovala Helena a třetí Tereza. Obě byly velice hezké.

Růženka s princem žili dlouho a vládli dobře. Za jejich vlády nebyla žádná válka, nebyla téměř žádná nezaměstnanost, takže každý měl dost peněz. Ve 25 letech si princ Jiří dovedl princeznu ze sousedního království, a tak jim rodiče předali vládu.

Kamila Vitulová, 9. A

Žili šťastný a spokojený život. Měli krásné děti. Když vyrostly, byly podobné na maminku a na tatínka. Nabyly ani moc namyšlené, ani zlé a kamarádily se s chudými dětmi.

Když jim bylo sedmdesát sedm, princ umřel, a protože se měli rádi, zemřela Růženka také, ale smutkem.

Kristýna Nováková, 5. tř.

Po svatbě se Růženka s princem stali vládci své země. Královna Růženka se starala o útulek pro psy a o květiny. Růží se nebála, protože věděla, že už je vše dobré.

Král se snažil vést lidi k míru a spokojenosti a oni ho za to měli rádi. Občas se našel někdo, kdo jim asi záviděl, ale vždy všechno probíhalo v pořádku. Měli jednu dceru, která se jmenovala Pomněnka, a měli ji moc rádi. Naštěstí neměla žádnou kletbu, po které by se jí mohlo něco stát, a tak žili šťastně.

Král a královna se rozhodli přestěhovat do menšího zámku, protože nechtěli být moc pohodlní. Pomněnka byla velice chytrá a všechno se ráda učila. Králování jí předali rychle a vdala se za jednoho mladého prince.

Růženka s králem se raději věnovali pomoci druhým.

Lucie Mácová, 9. B

Měli pět dětí. Starali se o ně a vychovávali je s velkou láskou. Dvě z dětí byly holky a ostatní chlapci. Když otec hodně zestárl a myslel, že je blízko smrti, povolal k sobě své tři syny. Nejstarší z nich povídá:

„Proč jsi nás k sobě povolal, otče?“

„Protože cítím, že jsem blízko smrti. O zemi se starejte všichni.“

„Proč, otče? Vládnout má přece nejstarší?“ povídá nejmladší syn.

„Vy máte každý jinou vlastnost, která je potřeba ke kralování. Ty máš moudrost, ty skromnost a ty sílu. Nejstarší synu, starej se o zemi. Mladší synu, ty uč svoje bratry skromnosti. Nejmladší synu, ty veď války, ale jen tehdy, když se proti vám někdo obrátí.“

Potom otec zemřel a královna smutkem zemřela také. Synové zůstali sami a vládli moudře až do smrti. Ale to už je jiná pohádka.

Dominik Jaroš, 5. tř.

Hned po svatbě se jim narodil první syn Jaroslav, kterého naučili spoustu dobrých věcí, protože byl prvorozený a po smrti svých rodičů nastoupí na trůn.

Jejich druhý syn Jiří se věnoval zbráním a bojům a stal se rytířem.

Třetí děťátko byla holčička a jmenovala se Anežka. Zajímala ji literatura a četba. Celé dny proseděla v knihovně a později se stala spisovatelkou.

Růženka s králem panovali spravedlivě a snažili se dostat chudé lidi z bídy. Za jejich vlády jim nikdo nevyhlásil válku, protože neměli nikde spory. Růženka si později oblíbila hudbu a začala hrát lidem pro radost. Stala se oblíbenou rockerkou.

Král si oblíbil zvířátka, hlavně králíčky na smetaně.

Lenka Komínková, 9. B

Nic si z toho nedělám

...to je název následujících povídek.

Petr povídá Martinovi: „Proč tak nehybně stojíš u okna?“

Martin odpovídá: „Protože nechci chodit do školy, ale musím.“

„Nic si z toho nedělej,“ povídá Petr, „vždyť všechno má svůj čas.“

„A ty si nedělej nic z toho, že spíš v hodině.“

„Proč bych si z toho měl něco dělat, když mě to baví?“

„Protože pak nic neumíš!“

„Všechno vím, všechno vím, všechno znám.“ A pak Petr odešel.

Martin o něm slyšel za hodinu, že prý si zlomil nohu, když šlápl na suchou větev.

Martin za ním šel do nemocnice a povídá mu: „Proč jsi šlapal na suchou větev?“

Petr mu místo odpovědi povídá: „Nic si z toho nedělej, že se mnou nebudeš sedět v lavici.“

„Takhle mě urážet nebudeš,“ řekl Martin a odešel.

Dominik Jaroš, 5. tř.

Nic si z toho nedělám, že mám pihy. Myslím si, že určitě každý má nějakou vadu. I top modelky! A když si mě chce někdo pomlouvat, tak ať. Říká se, že pihy jsou krásné a já se toho držím. Takže jestli má někdo takový problém co já, nic si z toho nedělejte.

Přece si nenecháte zkazit celý život tím, že vás někdo pomlouvá.

Kristýna Nováková, 5. tř.

Sedím doma a čekám na kamarádku, která se má pro mě stavit, že půjdeme ven. Za chvíli se opravdu ozval zvonek a tak jsem šla ven. S kamarádkou jsme jely do města nakupovat. Šly jsme do knihkupectví, kde jsme si koupily malou dárkovou knížku o přátelství, která stála jen dvacet korun. Daly jsme ji do kabelky, zaplatily a šly ven. Jenže vtom začalo pršet a nejela šalina, tak jsme musely pěšky. U domu jsem zjistila, že mně napršelo do kabelky, knížka se mně rozlepila, že už se z ní nedalo číst. Byla jsem z toho zklamaná, protože se zase dlouho do města nedostanu. Ale kamarádka mi řekla: „Nic si z toho nedělej! Já jsem ve městě každý den, dám ti tu svoji a zítra si koupím jinou.“

Kamila Vitulová, 9. A

Jmenuji se Iveta a je mi patnáct let. Je nás pět sourozenců a nemáme moc peněz. Bydlíme v malém domečku, ani samostatné pokoje nemáme. Jsem v pokoji se svými dvěma sestrami a druhá půlka pokoje, rozdělená stěnou, je dvou bratrů. Máma nás živí sama, protože táta nám umřel. Je často smutná a já jako nejstarší jí pomáhám. I když mi je mámy hodně líto a ona si to nezaslouží, máme život více rodinný a držíme víc pohromadě. Každý den děláme něco společně a nikdy se nehádáme. Když vidím ostatní spolužáky, jak se chovají k rodičům, musím říct, že nikdo nemá tak pěkný vztah jako my. Proto si z toho nic nedělám a i bez spousty věcí se obejdu. Člověk nemusí být bohatý a mít všechno, aby se měl dobře. Vždy se dají najít nějaká pozitiva.

Lucie Mácová, 9. B

Byl pátek a mamka se mně ptá: „Co mám zítra uvařit k obědu?“ Mě nic nenapadlo, tak jsem to nechala na ní. Když jsem v sobotu přišla k obědu, uviděla jsem rizoto a povzdechla jsem si, protože jsme je v pátek měli ve škole. Smířila jsem se s tím a snědla ho. V neděli jsme jeli pomoci babičce s řezáním dřeva. Zůstali jsme přes oběd a babička uvařila rizoto. Řekla jsem si, že to musím vydržet a že si z toho nic nedělám. Když jsem to v pondělí vyprávěla holkám na zastávce, Verča mi řekla: „Já miluji rizoto, jedla bych ho od rána do večera.“

Lenka Komínková, 9. B

Tak je mezi námi konec. Napořád. Ono to vlastně skončilo před půl rokem, ale teď je to oficiální.

Nic si z toho nedělám, stejně jsem v to spíš doufala. Sice jsme se oba snažili, aby to šlo, ale bylo už pozdě. Po vzájemné domluvě jsme se dohodli, že bude nejlepší rozejít se. Možná zůstaneme přáteli, ale nevím. Byli jsme spolu přes dva roky, a tak na sebe asi nezapomeneme. Spousta rozchodů bolí, ale jak jsem už řekla, nic si z toho nedělám.

Veronika Pavlíčková, 9. A

Mám hrozně rovné vlasy – ale nic si z toho nedělám.

Mám každé oko jiné – ale nic si z toho nedělám.

Chybí mi dva zuby – ale nic si z toho nedělám.

Mám malou postavu – ale nic si z toho nedělám.

Mám každou ruku jinak dlouhou – ale nic si z toho nedělám.

Mám křivé nohy – ale nic si z toho nedělám.

A víte proč?

Jsem totiž hezká uvnitř!

Veronika Pavlíčková, 9. A

Sedmáci psali o svých nejsilnějších zážitcích...

Smrtný rybník

Jednou v zimě jsme s mým mladším bráškou Kubou nevěděli, co dělat. Tak jsme vzali psa a šli jsme na procházku kolem rybníka. Rozhodl jsem se zkusit led, jestli už můžeme bruslit. Stoupl jsem na něj opatrně jednou nohou a držel. Došli jsme až nahoru na kopec, tam jsme se zastavili, chvíli si povídali.

Když jsme se vrátili zpátky, tak jsem led chtěl zkusit znovu. Tentokrát jsem na něj stoupl oběma nohama, led držel, kousek jsem popošel, ale najednou bum! Led se propadl a já se začal topit. Kuba si mě všiml a zavolal: „Počkej, dojdu pro mamku!“ Jenže já bych se utopil, chytal jsem se trávy na břehu, která se trhala. Tak jsem na něj zavolal: „Nikam nechod’ a zkus mě vytáhnout!“ Kuba nakonec zůstal a stěží mě vytáhl. Jenže jsme ještě museli dojít domů a já byl celý mokrý a třásl jsem se zimou.

Když jsme přišli domů, mamka se na mě podívala a zjistila, že jsem mokrý. Ptala se nás, co jsme vyváděli, a my jsme jí všechno vysvětlili. Mamka byla zděšená. Já jsem se mezitím převlékl a už mi ani nebyla zima. Mamka udělala čaj a všechno jsme jí ještě jednou vysvětlili. Tenkrát jsem měl fakt namále.

Jiří Uherek, 7. třída

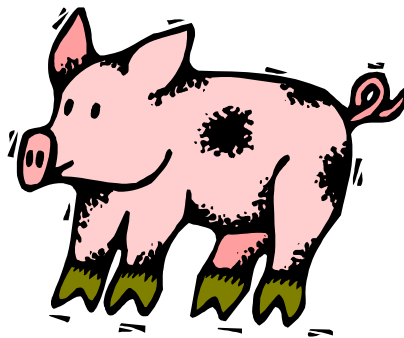
O mém prvním zvířeti

Děda koupil malého čuníka a já jsem se o něj staral, bylo mně asi šest. Po třech letech jsem se o něj stále staral a dával mu žrádlo.

Jednoho zimního dne v šest hodin ráno jsme jeli k dědovi a ani nevím proč, hned jsem utíkal čuníka pohladit. Ale taťka za mnou přišel do chlívků a řekl mi, že už je čas. Já jsem se zeptal, na co je čas, a taťka řekl: „No, zabit ho.“

Byl jsem smutný, ale stejně ho zabili. Pak děda někam odjel a přijel za dvě hodiny a přivezl malé sele. Tak jsme ho dali do chlívků a já mu dal nažrat. Byl jsem rád, že mám nového kamaráda jménem Ferda.

Matyáš Los, 7. třída

Noc u kamarádky

Jednoho dne jsem šla spát ke kamarádce Petře. Byly jsme tam samy, dívaly jsme se dlouho na televizi a pak jsme si šly lehnout.

Nachystaly jsme si spacáky a polštáře na spaní, a protože mají dvě kočky, přemýšlely jsme, jak bychom mohly uzavřít vchod do přístřešku, aby nás nerušily. Na žebřík a na vchod jsme daly pár desek, bednu a hadru a pak jsme šly spát.

Po deseti minutách Petra najednou vykřikla: „Au, kouše mě něco do nohy!“ Rozsvítila jsem baterku a uviděly jsme malou černou kočku.

Vůbec jsme nechápaly, jak se k nám mohla dostat, když na vchodu ležely desky!

Pak jsme ale našly díru, kudy prolezla, a bylo nám vše jasné.

Kočku jsme daly ven a vchod uzavřely víc. Pak jsme se všemu smály, že se k nám vůbec dostala.

Celou noc už byl klid, jenom bylo slyšet, jak kočky drápkami škrábou do desek.

Noc byla dlouhá, ale dobrá!

Lucie Hotařová, 7. třída

Pár schodů od smrti

Před šesti lety jsem jela s rodiči do aquaparku na Slovensko. Hrozně jsem se těšila. Převlékli jsme se do plavek a konečně šli do bazénu. Nejdřív jsem musela plavat v hodně nízkém bazénu, ale po chvíli mě to přestalo bavit.

Proto když se na mě nikdo nedíval, šla jsem do hlubokého bazénu. Postupně jsem scházela schod po schodu. A pak se to stalo!

Najednou jsem se octla úplně celá pod vodou. Začala jsem se topit a panikařit. Kopala jsem kolem sebe pořád dokola, ale nemohla jsem najít žádný schod. A najednou jsem jako zázrakem asi po třech minutách schod našla a rychle jsem vyběhla z bazénu ven. Nikdo si vůbec ničeho nevšiml, ani rodiče. Každopádně všechno dobře dopadlo.

Veronika Zmeškalová, 7. třída

Jako jeden z úkolů měli sedmáci napsat úryvek z cestopisu do vymyšlené země

Země Tří kohoutů

...brzy ráno jsem odjela autobusem na letiště, kde jsem si koupila letenky. Po příletu do země jsem byla překvapená, jak to tam mají krásné.

Mají tam domky s růžovými záclonkami na oknech, na parapetech různé druhy muškátů.

Žije tam několik národností, lidé jsou velmi příjemní a milí.

Všude ve městě je klid, pohoda, nikdo nikam nespěchá, všude je čisto a všechno je upravené.

Doslechla jsem se ale, že je tam jeden muž, který krade zavazadla a doklady a od té doby si hlídám víc své věci. Ale jednoho dne jsem odběhla pro dopis, který mi poslali přátelé. Když jsem se vrátila, zavazadla byla pryč. Nevěděla jsem, co mám dělat, tak jsem zaběhla pro pomoc...

Lucie Hotařová, 7. třída

Snowland

Snowland je maličká země, která leží na území severního Norska. Hlavní město je Ski City. Sice je v něm asi jen 800 obyvatel, zato je plné sjezdovek a skvělých lyžařů a snowboardistů. Sjezdovek je vlastně plná země.

Snowland se převážně živí turismem. Lidé používají jako dopravní prostředek sněžný skútr nebo jezdí na běžkách. Elektřina je vedena z Norska, kterému patří.

Země leží na pobřeží, takže se lidé živí hodně i rybolovem.

Místní obyvatelé jsou velmi přátelští a i s turisty si všichni navzájem pomáhají.

Snowland není členem EU, takže mají i svoji měnu, která se nazývá keška (= 3Kč).

Norsko se už dlouho snaží zemi odkoupit, ale Snowland se brání. Když jsem se vrátil zpátky, byl jsem velmi překvapen...

Jiří Uherek, 7. třída

Boží Země

... Najednou jsem uviděla malého černouška se svatozáří. Byl otočený zády, ale po chvíli si mě všiml a otočil se ke mně.

Začal si se mnou povídat a pak mi řekl, že všechny děti mají svatozář. Zeptala jsem se proč a on mi řekl, že jejich lid považuje děti za bohy...

Petra Štursová, 7. třída

Město pod mořem

...Pod mořem bylo velké město. Žili tam lidé, kteří museli mít speciální masky, aby mohli dýchat. A každé dítě muselo mít domácího mazlíčka: třeba delfína, žraloka, chobotnici atd. Nejlepší byl sport. Konaly se soutěže v plavání a skákání z útesu. Město se jmenovalo Mořský Křítalovník.

Tak jsem šel do toho města a potopil se a šel za starou paní a ta mi řekla, že potřebuje korál na drcení svého léku. Tak jsem šel ke korálu, ale musel jsem se dostat přes pás medúz. Tak jsem si sedl na koňského delfína, projel jsem pásem a vzal jsem korál. Ale při cestě zpátky mě žahla poslední medúza. Naštěstí mi z toho zážitku zbyla jen jizva na ruce. Hned ke mně připluli žraloci jako záchranka a bylo to dobré.

Všechny ryby mají modrou barvu. Byl to nejlepší svět, co jsem kdy viděl...

Matyáš Los, 7. třída

Neznámá země

Jednoho dne jsem se rozhodl, že vyrazím do Afriky. Putovali jsme tam asi 9 dní lodí. Když jsme dorazili, byla to nádhera. Čistý vzduch a klid. Ale jak jsem vstoupil trochu do lesa, uslyšel jsem spoustu hlasů ptáků a opic. Pak jsme šli do vnitrozemí a uviděli tyranosaura. Opodál byla skupina velociraptorů a dávali si sváču – zebru.

Když jsme pokračovali k jezeru, ve vodě se něco hýbalo. Bylo zřejmé, že je to nějaký vodní živočich. Nakonec se ukázalo, že je také pravěký.

Šli jsme kolem stromů – titánů, měřily přes 300 m. Říkal jsem si, jak můžou tolik vyrůst, to je ale nádhera!

Když nám začalo ubývat jídla, museli jsme se vrátit. U naší lodi byl nějaký raptor a my jsme se báli, ale za den a půl odešel a my jsme mohli odjet, ale vůbec se nám nechtělo.

Za rok jsem se sem vrátil s více cestovateli a jídlem na 5 měsíců. Zůstali jsme tam a užívali si té krásy...

Josef Antonovič, 7. třída

Země zvířat

Jednoho dne jsem se rozhodla letět na nějaká nová místa. Tak jsem se podívala na internet a našla zemi zvířat. Zabalila jsem si a vydala se na letiště.

Po pěti hodinách strávených v letadle jsem byla v cíli. Když jsem vystoupila z letadla, zůstala jsem stát s otevřenou pusou. Byla to nádherná země. Nadpřirozený klid a mír. Skoro nikde ani živáčka. Všude krásné, středně velké domy. Měly krásné a veselé barvy. Všichni se tu měli rádi. Nikdo se nehádal, nikdo tu nevráždil ani nekradl. Úžasné.

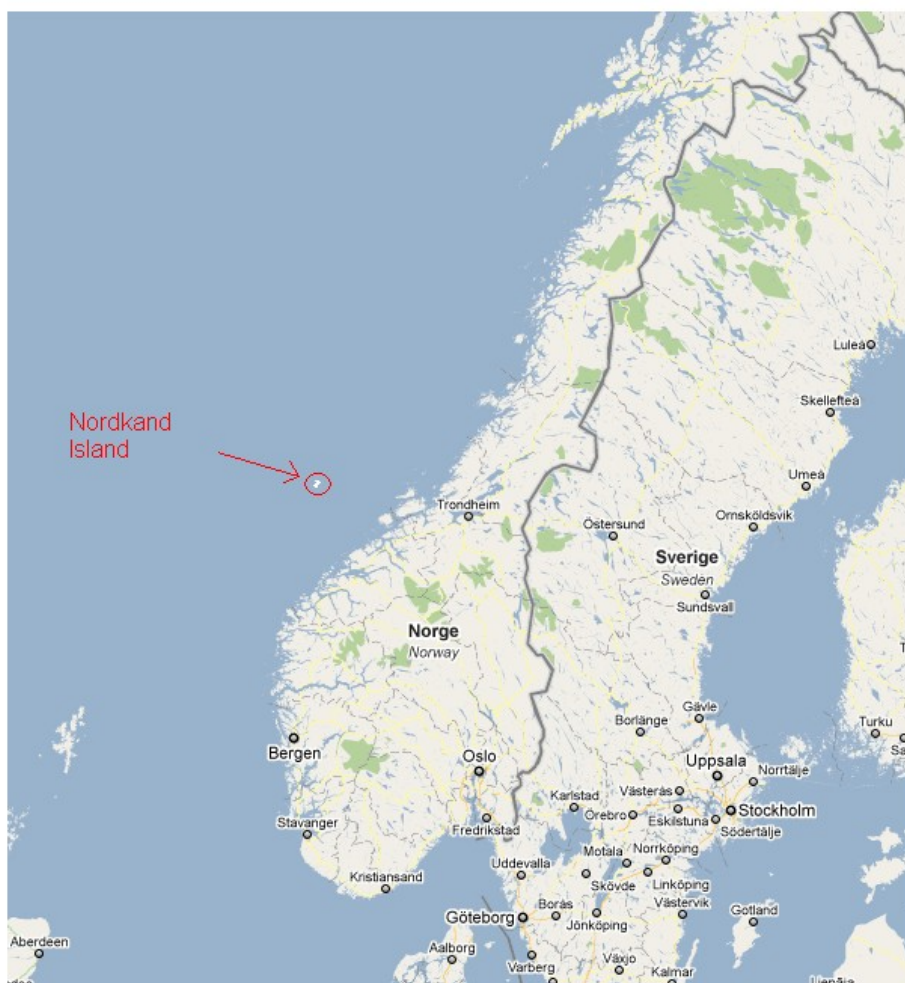
Když jsem ale touto nádhernou zemí procházela, všimla jsem si, že tu místo lidí bydlí různé zajímavé druhy zvířat. Velmi jsem se divila, protože jsem nikdy nic podobného neviděla. Z názvu země jsem pochopila, že jde pouze o název, který by zaujal a pobavil. Co se ale dalo dělat. I když tam žila jen zvířata, je to nádherná země. A tak jsem vše hodila za hlavu a pokračovala v průzkumu této podivné země dál...

Veronika Zmeškalová, 7. třída

Nordskand Island

Nordskand Island je malý ostrůvek s rozlohou 157 km², který se nachází v Norském moři západně od Norska a je jeho součástí. Jeho jedinou osadou je Karlberg, ve kterém žije jenom 50 stálých obyvatel. Obyvatelé žijí převážně na západním pobřeží ostrova a mluví norský. Naši obyvatelé se živí rybolovem, kácením stromů a zpracováním dřeva. Norská vláda omezuje zákonem počet stálých obyvatel. Proto je na našem ostrůvku málo obyvatel. V osadě Karlberg je 26 dřevěných domků. V centru osady je kaple. Nedaleko je obchod, kde najdeme vše potřebné. Součástí obchodu je i malá škola, která má pouhých 7 žáků různých věkových kategorií, kteří chodí do jedné třídy. Na ostrově vede pár silniček a je zde také malé letiště. Vzhledem k tomu, že je zde tak málo obyvatel, všichni se dobře znají, tudíž nezamykají domy ani auta, není tu potřeba stálý policista. Ostrov je energeticky nezávislý, má několik větrných elektráren. Na severní části ostrova jsou rozsáhlé jehličnaté lesy, které se pro potřeby obyvatel kácí a následně se z něho vyrábí domy, hračky a suvenýry pro turisty. Na pobřeží je přístav, kde je několik rybářských lodí. Posádky se vydávají na rybolov do Norského a někdy i do Severního moře. Mezi Nordskanským Karlbergem a Norským Trondheimem funguje trajekt. Ten sem vozí občas i nějaké turisty, ale především je důležitý kvůli zásobování.

Martin – Petr Tlustoš, 7. třída

Cesta do exotické země Glády

Jednoho dne za mnou přišel starý muž a řekl mi, že potřebuje léčivou rostlinu na svou nemoc. Poprosil mě, abych pro tu rostlinu zajel do Glády. Slíbil mi i prostředky pro cestu tam a zpátky. Když jsem druhý den přišel na letiště, vše už bylo připravené a já jsem mohl odletět. Letěl jsem přes oceán až do Glády. Když jsem vystoupil, poslali mě do pralesa, kde by mohla tato rostlina růst. Ještě mě upozornili, abych si dával pozor na ostatní rostliny a květiny, protože mohou být nebezpečné. Po pár kilometrech jsem narazil na osadu, kde mě dali napít a nasměrovali mě, kam mám jít. A opravdu, našel jsem tu správnou rostlinu. Utrhl jsem ji a šel jsem zpátky. Na zpáteční cestě jsem našel další, stejnou rostlinu, tak jsem ji utrhl do zásoby. Když jsem doletěl domů, už na mě čekal ten stařík, který mě poslal do Glády. Po předání rostliny se mě zeptal, co za tento dobrý čin chci, a já jsem mu poděkoval za krásný výlet, ale žádnou odměnu jsem nechtěl.

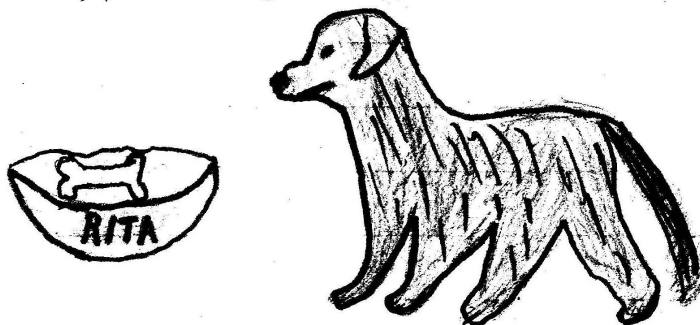

Antonín Komínek, 7. třída

Příspěvky žáků 1. stupně

Můj pes

Můj pes se jmenuje Rita. Je velká, celá hnědá a je velmi přítulná. Má velký huňatý ocas. Dokáže vyčenichtat i stopy. Když přijdu ze školy, tak mě radostí olizuje a skáče po mně, div mě neporazí. Když mám čas, chodíme na dlouhé vycházky. Když jsme v lese, Rita pronásleduje vše, co se před ní pohybuje. Ale já vím, že se za mnou vrátí, protože je můj kamarád.

Lenka Pindryčová, 3. třída

Sáňkování

Jednoho dne si děti odpoledne vyšly na kopec sáňkovat. Když tam došly, dívaly se, jak už někteří sjíždějí dolu a jak jim to frčí. Jak klusali nahoru, v duchu si představovali, jak pojedou dolů. Připravovali se na sjezd, ale vtom se jim sáňe rozjely. Chlapec se je snažil chytit, ale spadl a zabořil se do sněhu. Měli štěstí, že dole byl lyžař a chytil je. A teď už můžou zase v klidu sjíždět.

Michal Jaroš, 3. třída

8. školní ples

16. ledna se konal v drásovské sokolovně 8. školní ples. Na úvod promluvil děkan Jiří Buchta. Po promluvě (a požehnání) odtančili žáci 9. tříd polonézu, která se náramně povedla a všem se líbila. Poté dostala Mgr. Martina Vitulová od devátáků kytici za trpělivost při nacvičování. Ve 22 hodin vystoupili akrobati Flying Boys a o půlnoci zatančili Brazilci z Buenos Aires. Poté se všichni „rozjeli“ a začali se bavit. Nachystaná byla i bohatá tombola s 20 hlavními a asi stovkou ostatních cen.

Anketa účastníků se žáků:

Dominik Valla: „Ples se mi líbil. Vydražili jsme brikety za 200 Kč. Chutnala mně i večeře.“

Bára Protivínská: „Ples byl super, dokonce lepší než minulý rok.“

Lenka Komínková: „Ples byl úžasnej, akorát jsem byla smutná z brzkého odchodu. Líbily se mi skoky akrobatů.“

Martina Pánková: „Ples se mi moc líbil a zopakovala bych si ho ještě jednou.“

Lucka Majerová: „Škoda, že ten tanečník měl kalhoty, a ne tanga.“

Lenka Komínková 9. B, Barbora Protivínská 9. A, Dominik Valla 9. B

Školní ples 16. ledna 2010

obrázek na titulní straně nakreslili Tereza Plíšková, Petr Šíkula, 9. A

DRÁSOVÁČEK

Školní časopis Základní školy T. G. M. v Drásově – číslo 3 / ročník 9. – únor 2010
Vydává ZŠ a MŠ T. G. Masaryka Drásov, Drásov 167 výhradně pro vnitřní potřebu.
Číslo 3 vyšlo 23. 2. 2010 v nákladu 15 výtisků.